

Для маленьких та дорослих

Веселая викторина

1. Как называется пешеходный переход?

- A) лошадь
B) зебра
B) корова

2. С какой стороны можно обгонять автомобиль?

- A) слева
B) справа
B) с любой

3. Как называют водителя, управляющего такси?

- A) таксоман
B) таксофон
B) таксист

4. Каких колес не бывает?

- A) лысых
B) шипованных
B) волосатых

5. Как называют линии, нанесенные на дороге?

- A) развилка
B) разложка
B) разметка

6. С какого возраста можно садиться на переднее место автомобиля?

- A) 10
B) 12
B) 14

7. Как водители называют руль?

- A) бублик
B) баранка
B) сушка

8. Что является «сердцем» машины?

- A) мотор
B) бензобак
B) колеса

9. Как называют человека, который плохо водит машину?

- A) чайник
B) самовар
B) кофейник

Ігри для найменших

«Червоний, жовтий, зелений»

(для молодшої групи)

Гра спрямована на увагу і розвиток реакції.

Діти сидять на лавочці або на стільчиках. Якщо вихователь піднімає зелений прапорець, діти тупають ногами. Якщо піднято жовтий прапорець - плескають у долоні. Якщо червоний - сидять без руху і звуку. Той, хто помиляється, вибуває з гри.

Варіант: той, хто не помиляється, отримує жетон, а в кінці гри - солодкий приз.

«Горобчики і кіт»

Діти зображають горобчиків. Один - «кіт», він сидить на стільці. «Кіт» по черзі називає кольори світлофора. На зеленому - «воробушки» розлітаються по деревах (розбігаються в різні сторони), на жовтий - стрибають на місці, на червоний - завмирають на місці. Неуважні, не підкоряючись сигналам світлофора, стають здобиччю «кота» - вибувають з гри.

«М'яч в корзинку»

У 2-3 кроках від гравців ставлять 3 корзинки: червоного, жовтого, зеленого кольорів. По сигналу ведучого потрібно червоний м'яч кинути в червону корзинку, жовтий - в жовту, зелений - в зелену. Ведучий може кілька разів поспіль називати один і той же колір або після червоного назвати зелений тощо.

Дорослим та дітям Вікторина на знання ПДР Перевірте свої знання

1. Що називається зупинкою?

- a) Вимушене припинення руху на час до 5 хв.
б) Вимушене припинення руху на час понад 5 хв.
в) Навмисне припинення руху на час до 5 хв.
г) Умисне припинення руху на час понад 5 хв. для посадки або висадки пасажирів або завантаження або розвантаження транспортного засобу.

2. У яких із зазначених місць заборонена стоянка?

- a) В місцях, де заборонена зупинка.
б) Ближче 50 м від залізничних переїздів.

3. З якого віку дітям дозволено їхати на передньому сидінні автомобіля?

4. Де встановлюють знак «Діти», для кого він призначений і що він означає?

5. З якого віку дозволяється дітям їздити на велосипеді по вулицях і дорогах?

6. Де заборонено їздити на велосипеді?

Про зебру

Казка, як мовиться, брехня, та в ній натяк. Головна героїня цієї казки - Зебра. Так-так, саме так, з великої літери. Юних пішоходів вона оберігала, а ось до водіїв ставилася строго. Про те, що сталося з зав'язаним і бешкетним смугастим другом малюків, ви дізнаєтеся з цієї казки.

Так-так, саме так починаються майже всі казки. «Жили-були» .. От і наша Зебра теж жила-була. Тільки життя у неї було незвичайне. А все тому, що і Зебру була не зовсім звичайна. Ось ви про яку зебрі подумали? Про таку смугасту чорно-білу конячку, яка скаче собі по савані, траву їсть да от левів втечею рятуються? А от і не вгадали. Наша Зебра НЕ скакала по полях і не їла траву. Вона лежала на дорозі і захищала пішоходів від автомобілів. А все тому, що Зебра була простою дорожньою розміткою, яка насправді називалася досить нудно - пішохідний перехід.

Та ви, звичайно, знаєте, про що йдеться. Кожен з вас хоч раз в житті бачив на проїжджій частині білі смуги, біля яких машини пригальмовують, щоб пропустити через дорогу пішоходів.

Але погодьтеся, це така нудна назва - пішохідний перехід, а «Зебра» - це вже зовсім інша справа. Весела конячка, до того ж такого красивого забарвлення. Ось і була наша Зебра веселою і пустовливою. Лежала вона на своєму місці кілька років, знала в обличчя не тільки пішоходів, які йшли по ній через дорогу, але і машини. Адже так багато жителів міста проїжджали по ній за ці роки. Проїжджали машини з хлібом та іншими продуктами, городяни перевозили меблі, переїжджаючи жити на іншу вулицю, возили пасажирів автобуси, та й мало хто їздив по ній. А місто було невелике, от і надокучили Зебрі ті жителі, що проходили по ній іноді по кілька разів на день.

Зебра знала і багато машин, дізнавалася їх після ремонтів і фарбувань, віталася зі старими знайомими, а вони вітали її своїми сигналами. Водії дивувалися, чому їхні автомобілі часто раптом починали гудіти самі по собі на одному і тому ж місці. Їм і в голову не приходило, що машини можуть дружити з Зеброю. А вони поважали Зебру, розуміючи, яка на ній лежить відповідальність. Адже вона зберігала життя людей. А їх по ній ходило дуже багато. Тому що на одній стороні вулиці була школа. Саме туди з ранку бігли діти, поспішали вчителя, проводжали найменших - першокласників батьки. А після обіду всі вони розходилися по домівах. Хтось тільки на обід, щоб повернутися назад в школу для занять в гуртках та спортивних секціях, а хтось ішов додому робити уроки і не повертався вже до наступного ранку.

Зебра багатьох хлопців знала навіть по іменах. І вони теж знали і любили свою Зебру. Адже вона не давала їх скривдити швидко їдучим по дорозі автомобілям. Проте могла легко підштовхнути своєю білою смугою тих, хто запізнався в школу. Адже Зебра знала і розклад шкільних уроків. Вона прекрасно чула дзвінки на уроки та підганяла недбайливих учнів. Але найчастіше школярі бігли в школу без запізнення, поспішали на уроки і на ходу кричали Зебрі: «Привіт!» А все тому, що в школі вони вивчали Правила дорожнього руху та знали, навіщо на дорозі лежить Зебра.

З дітьми Зебра була не дуже сувора, вона знала, що вони ще маленькі і тільки вчать поводитися на вулиці. Але особливо недбайливих все одно підштовхувала, щоб не займали довго проїжджу частину. Найбільше вона не любила, коли на ній починали грати. Адже вона тут означала пішохідний перехід, а не стадіон. Одного разу вона, як справжній кінь, взбрикнула копитом, вірніше своєї смугою, щоб відкинути з дороги футбольний м'яч. Хлопчаки не очікували від неї такого. Вони бігли через дорогу з футбольним м'ячем, а на Зебрі раптом розігралися, забувши, що вони на дорозі. Ось тут Зебра і нагадала їм про себе. Вона відкинула м'яч далеко в сторону, адже удар-то у неї нітрохи не слабший, ніж удар копитом. Вона ж майже справжній кінь. Хлопчаки відразу все зрозуміли, почервоніли і втекли.

А одного разу взимку малюки вирішили покататися біля дороги на санках. Вони виїжджали з гірки відразу до проїжджої частини, якраз на нашу Зебру. Вона спочатку навіть розгубилася, адже поставити їм перепону, значить, діти можуть вдаритися об неї, а якщо дати їм виїхати на проїжджу частину, то водії машин не встигнуть загальмувати і наїдуть на санки разом з сидячими в них хлопчиськами. Але і тут вона знайшла вихід. Вона просто струснулася, як справжній кінь, і обтрисала з себе сніг з льодом. А по асфальту санки НЕ котяться. Так і довелося малюкам йти кататися в інше місце. Вони спочатку обралися на Зебру, але потім, коли на уроці їм розповіли, чому небезпечно несподівано виїжджати на дорогу, зрозуміли, що їх захистили від небезпеки.

Особливо суворої Зебра була з машинами, а вірніше з їх водіями. Адже вони знали, що перед

пішохідним переходом треба знижувати швидкість і пригальмовувати, щоб пропустити пішоходів, але не завжди це робили. А щоб на дорозі був порядок, треба, щоб Правил дорожнього руху дотримувалися і пішоходи, і водії. Уявіть собі: пішоходи знають, що машини на зебрі повинні їх пропустити, а водії цього не зрозуміють. Трапиться біда! Тим більше, по нашій Зебрі бігають діти. Їх вчать дотримуватися правил, а водії своїм прикладом показуватимуть, що правила можна і порушити. Непорядок!

Ось і ставилася Зебра до машин строго. Варто їм не загальмувати вчасно, як вона підніме свої смуги, і машина впирається в них колесами. Звичайно, Зебра не робила цього, якщо на ній не було пішоходів. А от якщо до дороги наближалися діти, вона заздалегідь, щоб машини бачили це здалеку, піднімала, перетворюючись на таку модну перешкоду - «лежачий поліцейський».

Тільки до двох машин Зебра ставилася по-особливому: пожежної охорони і «швидкої допомоги». Ось для них шлях через Зебру був завжди відкритий. Їх гучний тривожний сигнал був завжди чути здалеку, і тут вже наставав час пішоходам поступатися дорогу машинам. Адже ці машини мчать туди, де трапилася біда, де терміново потрібна їхня допомога. Цю допомогу чекають люди, і машинам не можна запізнитися. Тоді Зебра перегорджувала шлях пішоходам, які норовили вискочити на дорогу перед машинами, не розуміючи важливості їх роботи. Але, на щастя, таких пішоходів було дуже мало.

Ось так і лежала Зебра на дорозі, несучи свою службу в будь-який час року, вдень і вночі. Вона вже й сама не пам'ятала, коли її вперше намалювали тут, та це для неї було і не важливо. Головне, що з роботою вона справлялася, ніхто на неї не скаржився, і іншу Зебру замість неї не малювали. Лише іноді приїжджали люди з білою фарбою і підновляли їй стерті колесами машин смуги.

Але ось одного разу ... Та не одного разу, а 1 вересня, коли всі діти знову почали навчатися, в місто в'їхала незнайома Зебрі машина. Ну, в'їхала і в'їхала. Хіба мало через місто проїжджає машин. Але водій цієї машини жив в сусідньому дуже великому місті, де чомусь не завжди було прийнято поважати дорожню розмітку. Цей водій поспішав проїхати через маленьке місто далі. У нього теж були діти, які цього дня пішли в школу, і він хотів встигнути проводити їх на святкову шкільну лінійку. Ось і дивився не на дорогу, а на годинник. А маленький першокласник йшов з мамою до школи прямо по Зебрі, несучи з собою величезний букет квітів. Він через букет не міг тримати маму за руку. Тому вона і не помітила, коли він відстав від неї. Просто прямо на Зебрі на його нових черевиках розв'язався шнурок. Адже він йшов в школу в перший раз і ще не знав, що стояти на дорозі, навіть на зебрі, не можна. А букет заважав йому дотягнутися до розв'язаного шнурка. Зебра раніше, ніж мама малюка, побачила машину. Вона відразу зрозуміла, що водій не збирається гальмувати, а крикнути ні малюкові, ні його мамі вона не могла, вона ж не справжня Зебра, а тільки дорожня розмітка. Але вона на посаді, вона у відповіді за малюка, поки він стоїть на ній! І тоді вона вперше в своєму житті шкочилася від асфальту дороги вгору. Вона вирішила, що не дарма ж її звать Зеброю. Вона схопилася як справжній кінь, піднявши вгору всі свої білі смуги. Тільки одна смуга залишилася лежати, та, на якій намагався впоратися зі своїм шнурком майбутній маленький першокласник.

І всі її смуги розлетілися в різні боки, але машина зупинилася, а малюк через свого букета навіть не бачив, що сталося. Удар машини і вереск її гальм почувала мама хлопчика і кинулася за ним на дорогу. Він був цілий і неушкоджений. А ось нашій Зебрі не стало. Її смуги розлетілися і розсипалися на безліч шматочків. Уже мчала сюди «швидка допомога», вже збіглося безліч школярів, які йшли з квітами до школи, але ні сирену, ні голосів хлопців Зебра не чула. Її більше не було. Підходили вчителі та батьки переживали, як тепер діти будуть переходити вулицю, інспектори безпеки дорожнього руху ляляли водія, мама першокласника раділа порятунку малюка, а Зебра просто зникла. Вона виконала свій обов'язок, зробивши більше, ніж може зробити проста дорожня розмітка. Але вона і була не проста. Вона була Зебра.

Через день приїхали люди з білою фарбою і намалювали нові смуги на дорозі. Так з'явилася нова Зебра. Вона ще не знала, чому її намалювали тут і куди поділася стара Зебра. Але напевно, коли вона познайомиться з машинами і школярами, їй розкажуть, якою була її попередниця. Як вона несла свою службу до кінця і як героїськи загинула. Адже вона була не просто дорожньою розміткою, а справжньою Зеброю, якій довірено життя пішоходів.

О. Камакин